

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 705/2024
12.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућине, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Klett“ Издавачка кућа ДОО Београд, чији је пуномоћник Душан Мијатовић, адвокат у ..., против туженог „Фондација Алек Кавчић“, Београд, чији је пуномоћник Петар Стојановић, адвокат у ..., ради прекида обмањујућег оглашавања, вредност предмета спора 3.660.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5308/23 од 28.02.2024. године, у седници одржаној 12.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5308/23 од 28.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5308/23 од 28.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4116/21 од 13.07.2023. године у ставу првом изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности Привредног суда у Београду. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд наложи туженом да прекине обмањујуће оглашавање преко електронских медија и друштвених мрежа таксативно наведених у овом ставу изреке, те да туженом забрани нуђење преко побројаних интернет сајтова уџбеника чији су форма и остале карактеристике ближе наведени у овом ставу изреке. У ставу трећем изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да о свом трошку јавно објави пресуду у дневном листу „Политика“. У ставу четвртном изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 622.725,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5308/23 од 28.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за налагање туженом да прекине обмањујуће оглашавање преко електронских медија и друштвених мрежа ближе побројаних у изреци првостепене пресуде, те да преко свог сајта нуди уџбенике у форми и формату ближе описаног у изреци првостепене пресуде. Нижестепени судови су у битном утврдили да је тужени Фондација основана ради унапређења образовања, обезбеђивања, бесплатног објављивања и преузимања уџбеника на веб сајту фондације и објављивања других едукативних материјала. Испитујући основаност тужбених навода нижестепени судови су закључили да огласна порука туженог на веб сајту није обмањујућа, те да посетилац сајта заиста добије оно што је оглашено на начин како је оглашено и по објављеним условима, те да стога не постоји повреда на коју се тужилац позива.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Најпре, посебном ревизијом се не може побијати одлука о заснивању надлежности Привредног суда у Београду, због чега ревизијски суд није посебно ценио ревизијске наводе којима се наведена одлука оспорава. Такође, нису од утицаја на дозвољеност ревизије наводи којима се оспорава правилност примене материјалног права, јер погрешна примена материјалног права сама по себи није довољан разлог за изузетну дозвољеност ревизије имајући у виду садржину одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Питања у погледу примене Закона о трговини и Закона о оглашавању на која ревидент указује у конкретном случају не захтевају ново тумачење права, нити је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. У ревизији се не указује на другачије судске одлуке у истоврсној материјалноправној ситуацији, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 22.04.2021. године. Означена вредност предмета спора износи 3.600.000,00 динара, што представља динарску противвредност од 30.617,20 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. даље је прописано да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора из побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Ревизијски суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер трошкови настали у вези са одговором на ревизију нису неопходни за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић